

Joan Colomo reincideix en la seva visió agredolça de la vida a 'Disc trist', un treball gravat a casa amb "esperit <lo-fi>" que avui estrena al Poble Espanyol

Melangia i tecladets

Guillem Vidal
BARCELONA

Joan Colomo compareix a l'entrevista resignat perquè una de les seves dues filles petites acaba de fer un *collage* pictòric al sofà de casa. Les dues participen en el disc, gravat majoritàriament al seu pis del Camp d'en Grassot de Barcelona el 2020, i, a la gran, diu tot somrient, fins i tot rumia gravar-li unes quantes cançons "tan bon punt deixi de ser massa obscè voler treure'n rendiment econòmic". "N'ha fet dues o tres, ja, i la veritat és que té fusta, la nena...", afirma amb orgull.

El pare de Joan Colomo, mort fa només uns mesos, com recorda el músic tot seguit, va ser cabdal, de fet, perquè, amb només dotze anys, milités en bandes *hardcore* de Sant Celoni. "Recordo quan, temps després, feia primer a la Universitat i, durant els primers exàmens, amb Zeidún ens va sortir una gira per Alemanya. Vaig dir als meus pares



Joan Colomo, en una de les imatges promocionals del nou treball ■ RUBÉN CRUZ

que no em presentaria als exàmens i vaig tenir tot el seu suport. Coses així, és clar, van ser bàsiques perquè, després, m'hagi acabat dedicant a la música."

Ser pare de dues nenes de dos i quatre anys, a Colomo, li ha fet alterar les prioritats, la qual cosa explica que *Disc trist* (BCO-

re), a la venda des del mes passat, hagi acabat publicant-se dos anys i nou mesos després de *L'oferta i la demanda*.

Disc trist, concebut abans de la pandèmia, no havia de ser-ho, de trist, però. "Realment estava molt feliç, quan el vaig fer", confessa. "La triste-

sa, més aviat, venia per altres coses, com veure totes aquestes lluites i moviments socials que, per desgràcia, i malgrat que van passant els anys, no arriben mai a bon port i generen frustració. Però va arribar la pandèmia, va morir el pare... i coi, el títol va acabar sent premonitori!"

El disc traspu l'humor agredolç habitual del personatge, que, segons confessa, va tornar a fallir en els seus intents reiterats de fer "cançons més optimistes i melodies menys tristoies". "Procuro lluitar contra aquesta inèrcia de cantar com de *xungo* està tot plegat, però no me'n

surto", diu resignat el també integrant d'Unfinished Sympathy, que, a *Cançó animada*, on canta "Tot anirà una mica malament" (una contraposició al "Tot anirà bé" al qual tant es va recórrer l'any passat), va obrir la porta que les emocions viscudes durant el confinament s'infiltrassin en el disc.

Disc trist, que havia d'haver-se titulat, inicialment, com una de les seves onze cançons, *Himne de la melangia*, és un treball fet a casa pràcticament en la seva totalitat en què, d'alguna manera, es retrata un desconcert vital generacional ("pràcticament només llegeixo premsa i algun assaig, així que l'actualitat és la meua principal font de continguts") i on Colomo, admirador "des de sempre" de Britney Spears i, ara també, de Dua Lipa, crea sonoritats *mainstream* amb "tecladets de joguina i un esperit molt *lo-fi*". Colomo actua avui al Picnic Beat del Poble Espanyol amb Oye Polo i Kiwis. ■

La Marta, l'àvia i l'amiga imaginària

Marta Jiménez Serrano debuta en novel·la amb 'Los nombres propios'

Lluís Lloret
BARCELONA

Marta Jiménez Serrano (Madrid, 1990) és filòloga i va ser quatre anys professora a la universitat francesa de la Lorena abans de treballar per a l'editorial Turner. Sempre escriu poesia i ha debutat amb la novel·la *Los nombres propios* (Sexto Piso).

La protagonista és la Marta, a qui coneixem des dels set anys. Té una amiga invisible que es diu Be-

laundia Fu. I una mare i una àvia i uns amics i uns amors i uns neguits; en definitiva, una vida que anirem vivint amb ella amb el pas de les pàgines i dels anys dins la narració.

L'obra podria tenir força elements d'autoficció, ara que està de moda, però poc importa, perquè la narració detallista, colorista i sensible sense ser cursi, ens duen més enllà de l'anècdota. "En realitat, el recorregut vital que jo volia narrar és el de l'àvia de la Marta, que és sospitosament similar al de la meua", confessa amb un somriure Jiménez. "Un cop em vaig posar a escriure em

vaig adonar que no sabia tantes coses de la seva vida, que volia reivindicar, i sí de l'impacte que havia tingut en mi."

La identitat, el llenguatge i la comunicació social són temes que obsessiven l'autora. "En barrejar-ho tot va sortir un relat de recerca de la identitat de la Marta de ficció, molt relacionat amb l'àvia i amb el seu entorn afectiu."

Una novel·la en present i primera persona pot demanar una mirada externa, i aquesta l'aporta el personatge de Belaundia Fu. "És un narrador que em permetia estar dins i fora del cap de la protago-



Marta Jiménez Serrano va néixer el 1990 ■ DAVID JIMÉNEZ

nista i té tots els avantatges de la primera i de la tercera persona. A més, és la manera que vaig trobar de mostrar el diàleg identitari i, al final, de fer el joc de canvi narratiu en què, literàriament, assoleix la veu

pròpia. I, encara, em permet interpel·lar la Marta i... el lector. Quan vaig entendre que era qui havia de narrar la història, vaig trobar la clau de l'obra."

Entre la varietat de temes que hi apareixen tam-

bé hi ha la soledat, la mort, l'amor, els referents vitals, la polarització social... I la dona, vista a través de tres generacions. "Volia mostrar que hi ha hagut una progressió, que el món de l'àvia és només el domèstic, que el de la mare, també, però amb una cert accés al mercat laboral, i que la Marta està en la precarietat a tota nivells", explica. "No és una obra amb teories feministes acadèmiques ni d'activisme feminista, però sí que penso que té un rerefons feminista, pel que fa a la reivindicació de la feina invisible de la dona en la societat."

"És la novel·la d'algú que vol estar en sintonia amb l'entorn però no sap com fer-ho", afirma Marta Jiménez Serrano, que treballa fa anys en uns contes i ara, en una segona novel·la. Admet, però, que és "massa lenta escrivint". L'esperarem. ■